

Buizentent

Mijn vader was nooit een groot liefhebber van kamperen. Maar onder druk van mijn niet aflatende kinderlijk enthousiaste aandringen daartoe, ik was zes of zo, moest mijn vader zich er toch een keer aan overleveren. Hij vond het te ver gaan om voor die sporadische keer dat hij met mijn moeder en mij naar een camping toog, een complete kampeeruitrusting aan te schaffen. Dus leende hij er een van een vriend; een bungalowtent.

Nu deden de bungalowtenten van die tijd in de verste verten niet denken aan de compacte, lichtgewicht en vooral simpel op te zetten tenten van nu. De bungalowtenten van toen, bestonden uit verschillende loodzware zakken waarin het zware tentzeil verpakt zat en vooral veel buizen. Héél veel buizen.

En met die buizen begon het kampeerfeest; toen mijn vader en moeder zich als volkomen kampeernitwits moesten gaan wijden aan het opzetten van de tent. Ik was toen al groot fan van de Dikke en de Dunne, maar wat zich daar op die Belgische campingplaats in de navolgende uren zou gaan afspeelen, oversteeg in hilariteit de beste Laurel Hardyfilms.

Zijn vriend had tegen mijn vader gezegd dat het opzetten van het buizenframe kinderspel was. De kleurenlabels op de tentstokken zouden het proces van opzetten doodsimpel maken. Rood op rood schuiven, blauw op blauw etc. Maar toen mijn ouders de zak met buizen als een enorm mikadospel leegstortten, bleken alle labels door de zon die ze tijdens voorgaande kampeertochten hadden gezien volkomen verbleekt te zijn en hadden ze allemaal dezelfde vale kleur gekregen. De bouwwerken die ik de navolgende uren, kijkend vanuit een campingstoeltje, voor mijn ogen zag oprijzen, zouden ingenieur Gustav Eiffel stikjaloers hebben gemaakt.

Tallose onbekende vormen verrezen onder de handen van mijn ouders, maar geen ervan deed ook maar in de verste verten denken aan een tent. De spanning tussen mijn ouders liep zienderogen op. Mijn gierend lachen en de geamuseerde blikken van andere campinggasten waren olie op het vuur. Net toen ik dacht dat mijn ouders elkaar gefrustreerd met de stokken te lijf zouden gaan, kwam redding in de persoon van een doorgewinterde kampeerder.

Hij nam de puinhoop kort in ogenschouw en zette toen in een mum van tijd het frame neer, hees het tentzeil eroverheen, sloeg kweik wat haringen in de grond en voila, de kampeerpret kon beginnen. In de loop van de dag keerde de rust tussen mijn ouders langzaam weer. Maar zover ik me kan herinneren, hebben we in de nagaande jaren onze familievakanties alleen nog doorgebracht in huisjes en hotels.

© Hans van Bergen, Roermond 2020

Bestel het boek 'Vakantie verhalen, toen vakanties nog 'zorgeloos' waren' op:

<https://hansvanbergen.nl/vakantie verhalen/>